

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 481. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760166240/facsimile.pdf> (tilgået 15. juni 2021)

Anvendt udgave: Forskrevet

føle et sympathetisk Væsens Nærværelse – eller jeg bliver syg, sindssyg i dette mennesketomme Øde

Et arrigt »Vaskov« skræmmede ham og bragte ham til Besindelse. Han sprang op paa den Omnibus, der nær havde kørt ham over, og rullede ad Frederiksberg til.

Han saa' og hørte intet undervejs. Det var tilfældigt at han havde valgt denne Vogn, men ikke tilfældigt at han nu søgte ind i den gamle Park, der bød paa Fred, Hvile, Skygge – ikke blot for ham men for de mange, Voksne og Børn, ensomme Vandrere, støjende Klynger, fortrolige Par.

Saa ofte han havde gaaet her – og hans Morgen eller Aftenture havde i de forløbne Aar tidt ført ham herind – bestandig var Indtrykket vendt fornyet tilbage, den afdæmpede, løftende og vemodige Følelse af at spasere ind i en Tid, der ikke kan og vel heller ikke skal kaldes tillive igen – men som dog er der i vor Bevidsthed, mild-glad, frodig, hyggelig og fredsæl – op imod Aarhundredslutningens Hastværk og Hærværk, Kiv og Konkurrence – vort Aandslivs Guldalderidyl op imod fin de siecle.

Han passerede de to halvrunde Bænke – »Saksen« – hvor man mønstrer og mønstres; med et lille ærbødigt Nik hilste han paa sin gamle Kending, den slanke, stramme, barhovedede Mand dér paa Granitpedestalen; og da han havde overvundet det første Syn af den nedtrampede Plæne med Smørrebrødspapirer, tumlende Børn og Barnepiger – saa strøg han Hatten af Hovedet og lod de støvtunge Træers Skygger svale sig, medens han paa maa og faa slentrede henad de bugtede Gange langs de krummede Kanaler. Og han hilste paa Svanerne – og tænkte paa Ulf's »Svanen snehvid med sin Slangehals«; og han saa', ligesom gennem et Slør af Barnetanker, paa den kinesiske Thepavillon med de dejlige uhyre Drager; og han kom atter ud i Solen, Eftermiddagssolen, som glødede over Slotterrassen, dér borte over Plænen, og som med sit varme Kys kastede Glans og Liv over det øde, grimme Slots Façade; og atter ind i Skyggen, op over en lille Høj, hvor han modte en af disse ensomme Vandrere i langskodet kaffebrun Frakke og graa Hat – saadan en »gammel Elsker«, der tridser af

henunder de stille Træer, langs de stille Kanaler, tænkende paa dengang *hun* kom ham imøde rødrende under den store, brede Solhat, trippende paa de smaa Fødder med de korsbundne Baand opover de fine Ankler og Gerhard hilste uvilkaarligt, medens den gamle Herre forbausset og lidt fornærmet tog til sin Hatteskylge.

Mon *jeg* engang skal gaa saadan? tænkte Gerhard. Og Fuglene sang – halvt søvnigt bedøvede af Varmen.

Gerhard standsede. I den afsides Lindeallee – ikke langt fra den »literære« Fasangaard – saa' han en Klynge Børn, som legede. En ung Dame, i lys Dragt, Straahat, et lille hæklet brunt Shawl over de fine Skuldre, stod tæt ved Børnene. Hun morede sig øjensynligt ret af Hjærtet over deres Veverhed, deres Voldsomhed, deres klare Raab, deres Latter – hvori der blandede sig Graad. En lille Fyr – kunde være tre, fire Aar – stod fornærmet, med Fingrene i Munden, stridende Taarer ned ad den runde Kind. En lille Pige søgte forgæves at trøste ham. Saa vrakkede hun, med smaa latterligt efterbede »voksne« Bevægelser, kastende paa Hovedet, bort fra ham hen til de andre. Hendes korte, brune Piske fløj hende om Skuldrene, krænket som hun var over at se sin moderlige Omhu ganske uden Paaskønnelse. Hun raabte: Saa kan Henrik saamænd for mig gerne staa dér til evig Tid og tude!

Den unge Dame traadte til, knælede ned, tog Fingrene ud af Munden paa Henrik – talte godt for ham og fluks var hun inde med ham i Kredsen, fo'r afsted, smidig, svaj, let og elegant, i susende Leg med Børnene, blandende sin egen fornøjelige Latter i deres friske Hallo, som de kandelaberstive Lindetræer besvarede med et alvorligt Ekko. Det gav et Sæt i Gerhard

Den hvide Hind, den hvide Hind
i Skoven.